

Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Valgfreds (Monrad) fremkom med, for at være aldeles uberettiget og aldeles ubetimelig, naar ikke enkelte Udtalelser fra en af de høit agtede Ministre havde foranlediget denne Interpellation, men disse Udtalelser gjorde den aldeles berettiget, de gjorde den betimelig. Jeg kan ikke nægte, at jeg hører til dem, der ikke i Ministeriets Svar lægger nogensomhelst Hensigt om, at det vilde krænke vor Grundlov, men dette Svar, eller rettere sagt — thi det var ikke noget Svar — den Erklæring er imidlertid saa ubestemt, at den aabner en vid Mark for alle slags Udtolkninger. Jeg skal altså saa paa ingen Maade gaae irecte med dem, som have en anden Mening derom end jeg, og i ethvert Tilfælde er Forholdet efter den Erklæring — det indrømmer jeg — blevet noget tvivlsomt og usikkert. Naar nu Sagen staaer saaledes, og naar vi, saa at sige, befinde os i Rigsdagens ellefte Time, og snart skulle gaae fra hverandre, saa troer jeg, at vi ikke kunne gaae hjem, uden paa en eller anden Maade at have givet et Supplement til det Svar, som Ministeriet ikke har villet give, og jeg synes saaledes, at en Adresse i saa Henseende kan være meget passende, men det er naturligtvis umuligt, at en saadan Adresse, der skal bære Udtrykket af omtrent 100 Medlemmers Mening, kan svare saaledes til Alles Duffer, at Enhver kan aldeles billige ethvert Udtryk, som findes deri. Alt, hvad der kan henføres til Redactions-Bemærkninger, om et Udtryk er meer eller mindre skarpt, meer eller mindre correct, det kan den enkelte Rigsdagsmand paa ingen Maade indlade sig paa, ligesaa lidt som han kan indlade sig paa at stemme mod en Lov, fordi der gives enkelte Paragrapher deri, som han havde ønsket anderledes. Jeg erkjender saaledes, at jeg hellere havde seet, at det saa meget omtalte Udtryk om „politisk Upaalidelighed“ ikke fandtes i Adressen, idet jeg nemlig troer, at det kun da vilde have været aldeles berettiget, naar Ministeriet ikke blot ved Ord, men ved selve Handlinger havde givet Anledning dertil. Heller ikke er det af Mistillid til nogen enkelt af Ministrene, thi jeg troer, at Enhver af dem med Hensyn til sin egen Stilling kan handle rigtigt og godt

og være dygtig til sin Post, at jeg stemmer for Adressen, men det er, fordi deres Samvirken med Hensyn til Sagen angaaende Fællesforsatningen synes mig saaledes, at jeg ikke troer, at der deraf for Dieblicket kan ventes noget heldigt Udsald. Af den Grund stemmer jeg for Adressen, og til lige, fordi jeg for mit Vedkommende anseer det nu for passende og rigtigt, hvilken Mening man end vil tillægge den af Ministeriet afgivne Erklæring, at nedlægge for H. S. Majestæts Throne den bestemte Erklæring, at Rigsdagen antager, at en Fællesforsatning kun kan gjennemføres ved — til de Forandringer, der saaledes kunde blive nødvendige i vor nuværende Forsatning, — at anvende Grundlovens § 100.

J. A. Hansen: Den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (G. Winther) tog saa haardt paa en af de Grunde, jeg har anført for min Tilslutning til Adressen, at jeg derved finder mig opfordret til at gjøre et Par Bemærkninger desangaaende. Han sagde nemlig, at han ikke brød sig om, om man viste ham Høflighed eller det Modsatte, og at det ikke vilde være nogen Grund for ham til at nære nogen Mistillid til Regjeringen. Det overbeviste mig imidlertid om, at den ærede Rigsdagsmand slet ikke har forstaaet mine Vittringer; thi, naar han sagde, at han ikke brød sig om, om Ministeriet viste ham Høflighed eller det Modsatte, saa kan jeg sige ganske det Samme; men det var heller ikke det, jeg anførte; jeg anførte ikke, at Ministeriet ikke havde vist mig Høflighed, men jeg sagde, at det ikke havde vist Rigsdagen den tilbørlige Agtelse og Respect, og fordi jeg ganske vist kan, vil og bør sætte mig udover al det Slags Hensyn, naar de kun vises mod min Person, saa troer jeg derfor ikke, at jeg som Rigsdagsmand, i Gengskab af Repræsentant for Folket, kan eller bør sige, at det er mig ligegyldigt, om der vises Rigsdagen Agtelse og Respect. Jeg troer, at jeg som saadan vilde svigte min Pligt, dersom jeg sagde, at det var mig „ligegyldigt“. Jeg troer, at jeg i den Stilling, hvori jeg er, er kaldet til at paasee, at der fra Enhver